

Дамян Дамянов

Не мога да се примиря

Не мога да се примиря с това
умиране мъчително и бавно.
Отвън белее моята глава,
ала отвътре почерня отдавна.
Белея цял, макар да не личи.
Душата даже побеля, увяхна.
Чернеят само двете ми очи.
Та малко ли чернилка насъбраха?
Стремително старея. Миг след миг.
Напразно чакам гръм жив да ме трясне
като дърво на две, без стон, без вик...
Напразно! Мра и бавно, и ужасно.
Какво пък, няма как да няма край.
Все някой ден и бог ще ме помоли:
„Ела, безбожникo! И ей ти рай!
Че взе си ада във аванс и долу!“
Ще му целуна златната ръка.
И в рая само пътьом ще надникна.
„Не съм за там – смирен ще му река. –
Пусни ме в пъклото, че съм му свикнал“.
И сам ще се запътя, сам, да, сам –
крака за пръв път няма да са нужни.
Но мястото на грешник аз си знам.
Ще се разплаче бог за пръв път не на ужким,
ще тресне гръм и ще строши на две
дори лопатите гробарски упокойни.
– Живя ти раздвоен! – ще изреве. –
В два гроба няма как да легнеш, мой човек!
Поне лопатите ти нека бъдат двойни!

1. VI. 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8573>]